

Sygn. akt III KO 11/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2021 r.,
kwestii przyjęcia wniosku skazanego z art. 148 § 1 k.k. P. D. o wznowienie
postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 8 września 2016 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymującego wobec niego w mocy
wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 9 marca 2016 r., sygn. akt III K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.

UZASADNIENIE

Skazany P. D. pismem z dnia 11 stycznia 2021 r. zwrócił się do Sądu Apelacyjnego w (...) z (kolejnym) wnioskiem o wznowienie postępowania w powyżej wskazanej sprawie. W uzasadnieniu tegoż pisma najpierw przedstawił przebieg postępowania ułaskawieniowego, uczestniczące w nim organy, ich decyzje i prowadzoną z nimi korespondencję, a następnie podniósł, że został skazany niesłusznie, Zarzucił, że Sąd wbrew zasadzie z art. 5 § 2 k.p.k. wytłumaczył wątpliwości na jego niekorzyść. Stwierdził, że w jego sprawie zebrano tylko poszlaki, a opinia biegłych (bez jej ukonkretnienia) nie jest przekonująca.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność. Dlatego też należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest jednoznaczne stanowisko, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca sformułował obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Z brzmienia tego przepisu wynika, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, który może być oczywiście bezzasadny z różnych powodów, na co wskazuje użyte wyrażenie "w szczególności".

Oczywista bezzasadność wniosku złożonego w niniejszej sprawie wynika przede wszystkim z jego treści. Taką ocenę implikuje wręcz tylko takie uzasadnienie tego wniosku, które zaprezentował skazany. A to przecież na nim ciąży obowiązek co najmniej uprawdopodobnienia zaistnienia podstaw do wznowienia postępowania, w rozumieniu wymogów wskazanych w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, zwłaszcza w art. 540 § 1, 2 i 3 k.p.k., co dopiero warunkuje możliwość wyznaczenia mu adwokata z urzędu dla sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, bądź też sporządzenia opinii o braku podstaw do dokonania tej czynności.

Przedmiotowy wniosek o wznowienie postępowania jest kolejnym, który skazany sporządził. Przedostatni uznano za oczywiście bezzasadny i odmówiono jego przyjęcia- trybie art. 545 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lipca 2018 r., sygn. akt III KO 64/18 utrzymane w mocy postanowieniem tego Sądu z dnia 9 października 2018 r., sygn. akt III KO 64/18).

W niniejszym postępowaniu skazany także podniósł okoliczność „poszlakowego charakteru jego sprawy”.

Zestawienie treści pisma skazanego inicjującego niniejsze postępowanie z treścią przywołanych przez niego wyroków obydwu Sądów i uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego pozwala wnioskować o tym, że skazany wciąż traktuje instytucję wznowienia

postępowania jako szansę przeprowadzenia na nowo już w jego sprawie prawomocnie zakończonych postępowania, nie uwzględniając przy tym ani funkcji wznowienia postępowania, ani wyłącznie dopuszczalnych jego podstaw. Tym razem poza ogólnymi uwagami nie przedstawił żadnych okoliczności, które pozwoliłyby inaczej ocenić jego przedmiotowy wniosek. Jego twierdzenia o poszlakowym charakterze procesu z pewnością też ich nie stanowią i – niezależnie od tego, czy są uprawnione, czy też nie – nie mogą być postrzegane w kategoriach dopuszczalnych postaw wznowienia.

Stąd brak jest jakichkolwiek przesłanek do dokonania innej, aniżeli ta zaprezentowana powyżej, oceny przedmiotowego wniosku skazanego, skoro został on tylko w taki sposób uzasadniony.

Podkreślenia przy tym wymaga, że regulacja wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. wprowadzona została po to, aby wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia. Niezasadne jest więc wyznaczanie obrońcy z urzędu, skoro skazany nie podał w swoim wniosku okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.